

Iris & Michiel
4 vrolijke verhalen

Carry Slee
Iris & Michiel
4 vrolijke verhalen

Met tekeningen van Dagmar Stam

Voor Merijn

Met dank aan zwembad De Beeck in Bergen (N.H.),
zwembad Geestmerend in Warmenhuizen en de
kinderen van de Olthoffschool in Krabbendam

Het liedje ‘Zwemmen... zwemmen spetter de spat’ is
afkomstig uit *Liedjes uit kleutertje luister* van Herman
Broekhuizen, uitgegeven door De Toorts, Haarlem

In deze uitgave zijn de titels *Morgen mag ik in het
diepe...*, *We zijn er bijna!*, *Opa en oma komen logeren*
en *Hallo baby!* gebundeld. Deze titels zijn ook los
verkrijgbaar bij de boekhandel.

www.carryslee.nl

Tekst © 1989, 1995, 2000 en 1992 Carry Slee
Illustraties © 1989, 1995, 2000 en 1992 Dagmar Stam
© 2014 Carry Slee en Dutch Media Books, Amsterdam
Omslagontwerp Baqup

ISBN 978 90 499 2691 5
NUR 281

Carry Slee is een imprint van Dutch Media Books bv

Inhoud

Morgen mag ik in het diepe...		Visje spelen	107
Eindelijk...	9	Onweer	115
De eerste zwemles	13	De grot	121
Joepie, maskers maken!	22	Verdwaald	126
Pop Loesje en beer hebben zwemles	28	Weer thuis	131
In het diepe springen	34	Opa en oma komen logeren	
Logeren bij opa en oma	42	Het geheim	137
Watertrappen op de kast	49	Een logé	147
Naar de afzwemploeg	56	Kippetjekip	158
En dan, het diploma!	64	Een bang poepertje	168
We zijn er bijna!		Gefopt	177
Inpakken	73	Hallo baby!	
Onderweg	78	Zure haring met slagroom	191
Heuvels	82	Verrassing	199
De teenslipper	86	De vroedman	206
Vakantievriendjes	92	De babykamer	214
De eerste nacht	100	Volle maan	222
		In bad	231
		Iris en Michiel lopen weg	238
		Picknicken	248

Morgen mag ik in
het diepe...

Eindelijk...

Elke dag moet juf Arianne zeggen: 'Iris en Michiel, opruimen, de bel is al gegaan.' Maar vandaag staan ze als eersten bij de deur. Zodra de bel rinkelt, stormen ze de klas uit.

'Zet hem op vanmiddag!' roept juf hen na.

Iris en Michiel horen het al niet meer. Die rennen zo hard ze kunnen het schoolplein over. Ze sjezen de hoek om, zó hard dat ze bijna tegen de bakker botsen, die net met een mand vol broden de winkel uitstapt.

'Hé, kalm aan, jullie!' roept de bakker.

'Vanmiddag begint het!' schreeuwen Iris en Michiel en ze hollen keihard door.

'Succes, hoor!' roept de bakker. Lachend kijkt hij de tweeling na.

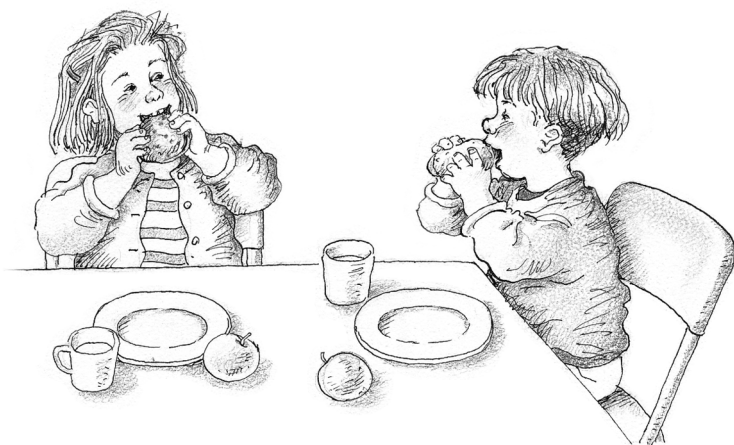
Als ze langs het huis van opa Vink rennen moeten ze wel stoppen. Want opa Vink staat midden op de stoep met zijn armen wijd en met in elke hand een appel.

'Halt!' zegt hij. 'Dachten jullie soms dat ik het vergeten was? Kijk eens, voor allebei een appel.

Want van zwemmen krijg je honger, hoor!'

'Dank u wel!' zeggen Iris en Michiel. Met de appel in hun hand vliegen ze hun eigen tuin in. Als mama het maar niet vergeten is...

'Mam!' gillen ze. Verrast kijken ze naar de

gedekte tafel. Mama heeft op elk bord een krentenbol gelegd.

‘Omdat het vandaag een speciale dag is,’ zegt mama.

‘Mmm...’ zeggen Iris en Michiel. Ze proppen de hele krentenbol tegelijk in hun mond.

‘Whik when whal weklearww...’ zegt Michiel met volle mond.

‘Whik whook whbijnaww...’ zegt Iris.

‘Niet met volle mond praten, jullie!’ zegt mama.

‘De stukken krentenbol vliegen door de kamer!’ Gauw slikt de tweeling de krentenbol door.

‘Klaar!’ zegt Iris.

‘Gaan we al?’ vraagt Michiel.

‘Pakken jullie je zwemspullen maar,’ zegt mama lachend. ‘Dan gaan we.’

In een wip toveren Iris en Michiel hun badtas tevoorschijn. Die hebben ze gisteravond al

klaargezet. Met hun badtas op de rug hollen ze naar de auto.

Onderweg in de auto ratelt Iris aan één stuk door over wat ze allemaal aan de badjuf gaat vragen. 'Ik vraag of ik meteen in het diepe mag. Want ik kan al een beetje zwemmen. En ik durf ook al van de hoge duikplank. En ik wil een salto leren, een driedubbele, enne...'

Michiel zegt niet veel. Hoe dichter ze bij het zwembad komen, hoe stiller hij wordt. Opeens weet hij niet meer of zwemles wel zo leuk is. Hij vindt het reuze fijn om in het water te spelen, zoals op het strand, of samen met papa in het pierebadje. Maar zwemles is wat anders. En hij kent die badjuf niet eens. Misschien is het wel geen juf, maar een hartstikke strenge badmeester die hem zomaar in het diepe goit als hij niet durft. Brrrr...

'Ziezo, we zijn er,' zegt mama vrolijk. Ze parkeert de auto vlak voor het zwembad.

Met bange ogen kijkt Michiel naar de stroom

kinderen die met hun vaders en moeders het zwembad ingaan.

‘Hé, daar heb je Wouter van gymnastiek!’ roept Michiel plotseling. Meteen is hij niet meer bang. Hij springt uit de auto en rent achter Wouter aan het zwembad binnen.

Bij het loket koopt mama twee leskaarten. Een voor Michiel en een voor Iris.

De badmeester schrijft hun naam erop. ‘Hoe oud zijn Iris en Michiel?’ vraagt hij.

‘Vijf jaar,’ zegt mama. ‘Het is een tweeling.’ En ze wijst naar Iris en Michiel die met hun badtas op hun hoofd achter Wouter aan de kleedcabine inwaggelen.

De eerste zwemles

De kleedcabine is propvol vaders en moeders en kinderen. Tegen de muren staan banken en daarboven hangen haken waaraan de kinderen hun kleren kunnen ophangen.

‘Mij hoeft je niet te helpen!’ roept Iris als ze mama ziet. ‘Ik kan me wel zelf uitkleden.’

In één beweging trekt ze haar jack, haar trui en haar hemd over haar hoofd heen. Lachend smijt ze het hele pakket op de bank en schopt haar schoenen uit.

Naast Iris staat een meisje dat haar hemdje en broekje keurig op een stapeltje legt. Haar jas en

rok hangt ze netjes op een hanger en haar sokjes stopt ze in haar schoenen.

‘Ben je al klaar?’ roept Michiel verschrikt naar Iris, die al bezig is haar badpak aan te trekken. Van schrik geeft hij zo’n harde ruk aan zijn veter dat die in plaats van los in de knoop schiet.

‘Rotschoen!’ roept Michiel boos.

‘Wacht maar,’ zegt Wouter. ‘Krachtpatser Wouter komt er al aan.’ Hij pakt Michiels schoen. Hij rukt en rukt en... de schoen schiet los en Wouter kukelt met schoen en al achterover.

Triomfantelijk laat hij zijn spierballen zien.

De moeder van Wouter schudt het hoofd. ‘Meneer de Krachtpatser,’ zegt ze, ‘zou u zich niet eens gaan uitkleden? Zo meteen komt de badmeester en dan bent u nog niet klaar.’

Wouter springt op de bank. Vliegensvlug maakt hij zijn broek los en dan roept hij: ‘Opgelet allemaal! Hier komt de rode-apenbillenshow! Ik heb rode apenbillen!’ Hij telt tot drie en dan trekt hij zijn broek naar beneden. Er komt een knalrode zwembroek tevoorschijn. Iedereen begint te lachen.

Als alle kinderen zijn uitgekleeft komt de badmeester binnen. Hij vertelt dat iedereen eerst onder de douche moet voordat-ie in het zwembad mag. En dat de vaders en moeders boven kunnen kijken.

Meteen begint een klein meisje te huilen. ‘Ikke... ik... ik wil niet dat je weggaat...’ snikt ze. Ze

houdt haar moeder bij een punt van haar jurk vast.

‘Stil maar,’ zegt de badmeester. ‘Jij bent ook nog wel een kleintje. Voor één keertje mag jouw moeder beneden op de bank zitten. Maar,’ zegt hij tegen de mevrouw, ‘schoenen en sokken uit!’

‘Dat wil ik ook!’ roept een jongetje half huilend.

‘Jij moet ook op de bank zitten, papa!’

‘Goed dan,’ zegt de vader van het jongetje. En hij trekt zijn schoenen uit.

‘Ooo!’ roept Iris. ‘U hebt een gat in uw sok!’

Lachend wijst ze naar de grote teen van de meneer die uit de sok piept.

‘Hahaha...!’ lachen de kinderen.

De meneer wordt knalrood. De badmeester ziet het. Hij zet gauw de douches aan. En dan rennen de kinderen naar de douches.

Wat gek, Iris dacht dat zij de enigen in het zwembad waren. Maar dat is helemaal niet waar. Als ze de douche uitstapt, ziet ze opeens dat er

nog veel meer kinderen in het zwembad zijn. Langs de zijkant van het diepe bad zwemmen kinderen achter elkaar op hun rug, terwijl een badjuffrouw met een haak in haar hand over de rand van het zwembad met hen meeloopt. En helemaal achter in het diepe bad zijn kinderen aan het duiken, onder water zwemmen en crawlen.

Iris staat zo ingespannen naar het duiken te kijken dat ze helemaal vergeet op haar eigen groepje te letten. Pas als Michiel haar roept, rent ze gauw naar het zwemmersbankje bij het ondiepe bad, waar de kinderen in een kringetje om de badmeester zitten.

‘Ik heet meester Kees,’ zegt de badmeester.

‘Ikke Iris!’ gilt Iris.

‘En ik Wouter en ik...’

Alle kinderen beginnen door elkaar hun naam te roepen. Meester Kees houdt zijn handen op zijn oren.

‘Als jullie allemaal door elkaar roepen, kan ik jullie niet verstaan,’ zegt hij. ‘Vertellen jullie nou eens om de beurt hoe jullie heten, dan schrijf ik jullie namen op.’ Hij haalt een schrift en een balpen tevoorschijn.

Eén voor één noemen de kinderen hun naam: Paul, Sanne, Wouter, Michiel, Iris, Mieke, Bas, Marja, Pieter en Daan. En meester Kees schrijft alle namen op.

‘Dat durf ik ook!’ zegt Iris en ze wijst naar een kindje dat in het diepe springt.

‘En ik durf al onder water te zwemmen,’ zegt Wouter opschepperig. ‘Wel honderd meter of duizend!’

‘Dat kan nooit!’ schreeuwt Iris. ‘Dan ben je allang gestikt!’

‘Nee hoor,’ zegt Wouter, ‘met een duikerpak niet, want daar zit lucht in!’

‘Ik hoor het al,’ zegt meester Kees. ‘Jullie hebben er echt zin in.’

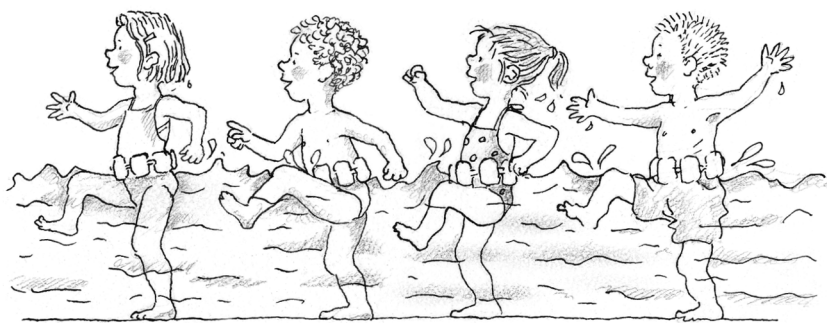
De kinderen willen al naar het water hollen.

Maar meester Kees roept hen terug.

‘Eerst krijgen jullie allemaal een kurkje om. Dat helpt jullie bij het leren zwemmen.’

Hij pakt een kurkje en knoopt het om Sannes middel, zodat iedereen kan zien hoe het kurkje om moet.

‘En dan ga ik jullie nu vertellen wat we gaan doen. Ik wil dat jullie geen kinderen zijn, maar reuzen. En dat jullie straks met heel grote reuzenstappen door het water lopen. Helemaal tot de overkant van het bad en dan weer terug.’ Wouter en Iris hollen luid loeiend het water in. Ze lijken wel twee brandweerauto’s in plaats van reuzen.

‘Zetten jullie die sirenes maar af,’ zegt meester Kees. ‘Reuzen houden niet van lawaai!’

Met heel grote stappen lopen de kinderen door het water. Wat een gek gevoel is dat! Het lijkt wel of ze door rul zand lopen, zo zwaar zijn hun benen. En af en toe vallen ze ook om.

Als de kinderen uit het water komen vraagt meester Kees: ‘Wie van jullie weet hoe een dolfijn doet?’

‘Ikke!’ roept Wouter. Hij duikt in het water, komt steeds boven en gaat dan weer onder. Met bange ogen ziet Michiel hoe Wouters hoofd onder water verdwijnt.

‘Goed zo, Wouter, kom er maar uit,’ zegt meester Kees. ‘Nou zijn jullie geen reuzen meer, maar

dolfijnen. Elke keer als jullie boven water zijn nemen jullie een hap lucht. En elke keer als jullie onder water zijn blazen jullie de lucht uit, begrepen?’

‘Ik wil geen dolfijn zijn,’ zegt Michiel. ‘Ik ben wel een hondje.’

En dat mag gelukkig ook van meester Kees.

‘Nu hebben de dolfijnen honger en de hond ook. Ze willen een gele ring.’ Meester Kees wijst op de bodem van het zwembad. Daar liggen gekleurde ringen. Die moeten de dolfijnen oppakken.

Michiel doet zijn hoofd onder water, maar hij houdt zijn ogen dicht. Daardoor vist hij geen gele, maar een rode ring op. Gelukkig is hij niet de enige. Pieter heeft een groene ring en Sanne een blauwe. Maar als ze het opnieuw moeten doen, durven ze wel te kijken.

Na een tijdje komt Paul huilend uit het water.

‘Die dolfijn daar heeft me in mijn bil gebeten...’ snikt hij. Hij wijst naar Wouter.

‘Wouter, kom jij eens hier!’ roept meester Kees.

En als Wouter voor hem staat vraagt hij: ‘Hoe kan dat nou, dolfijnen zijn heel lieve beesten. Die bijten niet in billen!’

‘Ik was geen dolfijn, meester,’ zegt Wouter. ‘Ik was een heel gevaarlijke krokodil!’

‘Pas maar op dat ik geen gevaarlijke krokodil word,’ zegt meester Kees. ‘En nou vort, het water in en niet meer bijten, hoor!’ En hij geeft Wouter een tikje tegen zijn bil.

‘Kom maar,’ zegt meester Kees tegen Paul. Hij trekt zijn badjas uit en geeft Paul een hand.

‘Wat gaan we doen, meester?’ vraagt Iris, als meester Kees en Paul in het water komen.

‘Jan Huigen in de ton,’ zegt meester Kees.

‘Leuk!’ roepen de kinderen en ze maken een kring in het water, lopen rond en beginnen te zingen:

‘Jan Huigen in de ton
met een hoepeltje erom
Jan Huigen... Jan Huigen...
en de ton die viel in duigen.’

‘Wat is dat nou?’ vraagt meester Kees. Verbaasd kijkt hij de kring rond. ‘Jullie zingen zelf dat de ton in duigen valt, maar ik zie er niks van.’

‘Ik snap het al,’ zegt Iris. ‘Bij duigen moet je elkaar loslaten.’

En daar gaan ze weer: Jan Huigen in de ton... Nu laten ze elkaar aan het eind wel los en... alle kinderen duikelen achterover in het water. Hoestend en proestend komen ze weer naar boven. ‘Ik heb water in mijn neus! Ik in mijn oor...’ jammeren ze.

‘Nog een keer!’ roept Wouter. ‘Ik wil het nog een keer doen.’

Meester Kees kijkt op de klok die in het zwembad hangt. ‘Het is tijd,’ zegt hij, ‘jullie mogen nog even spelen.’

‘Spelen...?’ roept Iris verbaasd. ‘En we hebben al de hele tijd gespeeld. Ik heb nog geeneens in het diepe gezwommen!’ Ze rent naar het diepe bad en gaat op de rand staan. Zal ze erin springen? Ze durft het best. Ene... tweeë...

Ineens voelt ze de sterke armen van meester Kees om zich heen. Hij tilt haar op en zet haar met een zwiepzwaai in het ondiepe.

‘Hier blijven jij!’ zegt hij streng.

‘Nou zeg...’ moppert Iris, ‘waarom mag ik nou niet in het diepe?’ Ze klimt uit het water en gaat met een boos gezicht op de rand van het zwembad zitten. Totdat Wouter op een rubber vlot voorbij komt varen.

‘Iris, instappen!’ roept hij. ‘We gaan helemaal naar Engeland.’

‘Joepie!’ roept Iris en ze springt op het vlot en laat zich heerlijk door het ondiepe drijven.

